

Nikdy by mě nenapadlo hledat muže svých snů na internetu. Seznamky mi vždycky přišly komerční, navíc jsem inzerát na seznámení a vlastně ani nic podobného nikdy neseptsovala a netušila jsem, jak se mám na papíře prodat. Vždycky jsem chodila jen s úplně obyčejnými kluky od nás z vesnice. Třeba hned ten první. Jmenoval se Johnny a nebylo na něm vůbec nic zvláštního, tedy na první pohled, dokud člověku nedošlo, že je fakt pošahaný. Chodili jsme spolu do jedné třídy. Celé to začalo tím, že se mě zeptal:

„Máš nějaký sen, který by ti mohl muž splnit?“

Hádám, že to slyšel říct někoho ve filmu a že už tehdy se zcela vážně považoval za muže. Taky hádám, že čekal úplně jinou odpověď než tu, kterou dostal. Něco ve stylu „vždycky jsem si přála muže, s nímž bych v posteli úplně ztratila hlavu“. Nebo nějaké konkrétní přání, které by mu pomohlo se ke mně přiblížit. Já ale místo toho řekla:

„Vždycky jsem si přála, aby mě někdo naučil se rvát.“

A když jsem viděla, že se netváří tak překvapeně, jak jsem očekávala, dodala jsem:

„Rvát se jako ďas.“

Johnny pomalu přikývl, odplivl si na zem a odvětil:

„Jestli to je to, co chceš, holka, naučím tě to.“

Toho večera mě vzal na místo, kterému říkal „klub rváčů“. Bylo to společenství lidí, kteří viděli film *Klub rváčů* a nechali se jím inspirovat, ale na rozdíl od postav v tom filmu růz-

né bojové sporty skutečně ovládali a třikrát týdně se setkávali v jedné hale, kde se mohli rvát. Každý se střetával s každým. Nejdřív jsme museli sejít do školního sklepa. Všude byly hnědooranžové, podivně matné kachlíčky, které na rozdíl od běžných kachlíčků zřejmě pohlcovaly veškeré zvuky. Cesta vedla podzemními chodbami. Všichni po nich kráčeli naprosto potichu, bosí a přes rameno měli přehozené tašky se sportovním oblečením. Neslyšeli jsme nic než ventilátory. Potom jsme vešli do haly a tam už byli lidi od nás z vesnice, kteří se chtěli rvát. Vybrali jsme prozatímního trenéra a pak jsme se společně rozcvičili. Všichni byli mrštní, dokonce i kluci, a nikdo se nestyděl ukázat, že umí udělat provaz nebo rozštěp. Když se někdo takto natáhl, často si hlasitě uprdl, ale bylo nepsaným zákonem, že se tomu nikdo nesmí zasmát. Právě naopak. Potom jsme se rvali. Žádní jiní nováčci tam kromě mě nebyli a já pociťovala jen jedno – smrtelný strach. Když je člověk k smrti vyděšenější, má převahu, tvrdil Johnny. Když je člověk kurevsky vyděšenější, dostane toho hodně zadarmo, tělo je chytřejší, než si myslíš, a když ho necháš fungovat na autopilota, zvládne skoro cokoli. Ale pak ho musíš zas ovládnout.

„Lidi většinou nenaštve, že je někdo napadl. Naštve je to, že se nedokážou bránit,“ tvrdil Johnny.

Johnny se neuměl jen rvát, Johnny uměl taky střílet a někdy jsme spolu jezdili na střelnici, která ležela mezi naší a sousední vesnicí. Procházeli jsme se po ní s oranžovými sluchátky a dívali se na ty, co stříleli z pistolí, a potom na ty, co stříleli z pušek. Johnny mi ukázal, jak se mám rozkročit, jak zvednout zbraň a vystřelit na pohyblivý terč. Nejdřív na simulátoru, pak doopravdy. Jednoho dne prohlásil, že teď už mě může vzít s sebou na lov. Před odjezdem o lovu hodně

mluvil, o tom, jak musíme vyrazit v noci, používat své noční vidění a celou dobu být tiší jako myšky.

Během toho lovu zastřelili jen jedno zvíře, divoké prase. Výstřel třeskl tichem a my slyšeli, jak prase peláší dál, ale neohrabaně, ne jako předtím. Lámalo větvičky okolo sebe a nakonec se už jen zmateně vleklo, jako by vědělo, že chcípne, a v panice se prodíralo mlázím. Šli jsme za ním a pak najednou Johnny posvítíl baterkou nad sebe. Spatřila jsem holé větve bříz natahující se k nočnímu nebi jako dlouhé tmavé kosti. Johnny mi zmáčkl ruku, stiskl baterku mezi kolena a druhou rukou si přejel přes nakrátko ostříhané vlasy, tam a zpátky. Chtěla jsem se ho zeptat, proč to dělá, ale mlčela jsem. Zrovna mi chtěl pošeptat něco do ucha, myslím, že to bylo významné a týkalo se to nás dvou, ale vtom jsme uslyšeli jiného lovce, který zvolal, že prase našel. Posvítíl na něj baterkou. Kulka trefila zvíře přesně do plece, černé štětiny mu zmáčela krev. Byla to velká bachyně, a když jsme ji přivázanou na tyči nesli k pick-upu, všichni přiložili ruku k dílu. Následujícího dne mělo na dvoře Johnnyho kámoše proběhnout porcování. Vyráželi jsme tam po snídani. Když jsme přijeli na místo, všude byla krev a štětiny, protože nikdo z přítomných o porážce zvířat nic moc nevěděl. Všichni do bachyně sekali podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a celou dobu tvrdili, že se to hlavně musí udělat rychle. Už nikdy jsem s nimi pytláčit nešla.

Jednoho večera jsem Johnnymu řekla, že jestli je on připravený, tak já taky. Usmál se na mě a mě napadlo, že poprvé pořádně vidím jeho zuby. Byly velké a bílé jako kostky cukru, měl je dokonale zasazené v puse a zvláště kontrastovaly s jeho drsnou, od akné zjizvenou pletí. Dělali jsme to

na korbě jeho pick-upu a bunda, kterou mi položil pod zadek, pak byla lepkavá od krve.

„Dnes už dívky při prvním styku obvykle nekrvácejí,“ tvrdila nám školní zdravotní sestra na hodině sexuální výchovy. Jezdí totiž na koni, na kole, skáčou a poskakují, takže o svou panenskou blánu přicházejí brzo.

Musela jsem mít velmi klidné dospívání, moje panenská blána totiž rozhodně nezmizela. Když si Johnny vší té krve všiml, vůbec se mu to nehnusilo, naopak, udělal se během několika sekund. Nevěděla jsem, co mám říct, až bude hotový. Ale už tehdy jsem cítila, že Johnny je někdo, ke komu by měl člověk vzhlížet. Samozřejmě byl jako většina kluků z naší vesnice násilnický, nevzdělaný a nadržený a takový zůstane celý život. Ale bylo na něm ještě něco jiného.

„Nevěděl jsem, že jseš panna,“ divil se.

„A ty?“ zeptala jsem se.

„Ale jo,“ řekl. „Já byl taky panic.“

Potom se podíval na svou ulepenou bundu a prohlásil:

„No jo, někde se začít musí.“

Příště to bylo o dost lepší. A to se ani nezmiňuju o napotřetí, napočtvrté a napopáté. Tehdy Johnny prohlásil, že oba dva šukáme jako pornohvězdy.

Když nám bylo šestnáct, přerazila jsem Johnnymu hřbetem ruky nos. Neudělala jsem to úmyslně, nechtěla jsem. Ruka mi vyletěla podvědomě, s bojovými sporty to nemělo vůbec nic společného. Ale byl z toho hrozný poprask, protože jsme chodili na stejný gympl a všichni včetně učitelů, školní sestry a mých i Johnnyho rodičů se to pochopitelně dozvěděli. Jeho máma mu řekla:

„Nechci, aby ses s tou holkou dál vídal.“

Stáli jsme na školním dvoře a jemu tekla z nosu krev. Jeho máma přiběhla, hned jak se o tom doslechla, a teď tam stála a vrhala na mě přezíravé pohledy.

„Mami, Ellinor není žádná malá holka,“ prohlásil Johnny.
„Je to dáma. A jaká!“

Usmál se na mě a ofina mu spadla do očí.

„A jaká,“ zopakoval a ústa plná zubů jako kostek cukru roz-táhl do ještě širšího úsměvu.

Měla jsem najednou chuť říct mu: Netlem se tak, nepamatuješ si snad, jak tě moje krev vzrušila, jseš úchyl, Johnny, to nezakecáš. Chtěla jsem mu to říct, ale asi kvůli tomu jeho zakrvácenému nosu se mě zmocnil úplně jiný pocit. Přistoupila jsem k němu a objala ho. Na nás dva to bylo velmi nezvyklé gesto. Dělalí jsme spolu všechno. Pomáhali jsme si vzájemně s kulovnicemi a dalšími zbraněmi, rvali se a šukali spolu, ale nikdy jsme se neobjímali. Teď jsme se ale objali a já cítila, jak mi na krk kape jeho teplá krev.

„Teď umíš všechno, co jsem tě chtěl naučit,“ řekl.

Pak ale dodal, že jestli to, co mě naučil, někdy použiju proti němu, bez zaváhání mě umlátí.

„Jestli to dokážeš,“ odsekla jsem.

„Nechtěj mě naštvat,“ zavrčel a jeho pohled potemněl.

Brzy jsme vklouzli do určité sexuální rutiny. I když o rutině se, co se našeho tehdejšího vztahu týče, asi moc mluvit nedá.

„Pojedeme ke mně,“ prohodil třeba úsečně, když seděl za volantem, a položil mi ruku mezi nohy.

Jet k němu znamenalo vyrazit do malé lovecké chaty jeho táty kousek za městečkem, kde jsme měli klid. Byla to chatka se stěnami obloženými sukovitými palubkami a s těžkými

žluto-bíle pruhovanými závěsy, které tam nejspíš pověsila jeho máma. V chatce byly dva malé pokojíky a obývací pokoj s kamny. Vešli jsme do jediné ložnice a Johnny rozkázal:

„Sundej si oblečení a lehni si na postel.“

Zatímco jsem se svlékala, odešel do kuchyně uvařit kávu. Potom vešel s hrnkem v ruce, postavil si před postel židli, začal popíjet kávu a díval se na mě, jak tam ležím na zádech s roztaženýma nohama. Měla jsem pocit, že vidí přímo do mě, až do mého nitra, jestli se to tak dá říct, jako by ve mně byl nějaký temný kanál, a kdyby se jím někdo vydal, vylezl by na povrch někde úplně jinde.

„Musíš na mě tak čumět?“ ozvala jsem se.

„Vzpomeň si na pornohvězdy. Ty nemají problém se předvádět.“

„Vzpomeň si, jak jsem ti zlomila nos,“ odsekla jsem.

„Rozdrtil bych tě jako nic,“ řekl a pozvedl hrnek s kávou k přípitku.

Potom dál upíjel kávu. Když dopil, odložil hrnek na policičku a začal si rozepínat kalhoty.

„Kdy ti to budu moct udělat do zadku?“ zasténal jednou během sexu.

Na to jsem mu odpověděla, že kdybych byla řidič nákladáku, nikdy bych nezaparkovala svůj auták v kanále, kdybych měla přímo nad ním pěknou a pohodlnou garáž. Johnny se zasmál, ale pak už se na to nikdy nezeptal.

O několik let později jsem přibrala. Nikdy jsem nebyla vložně tlustá, ale najednou jsem byla dost oplácaná na to, abych už Johnnymu nepřipadala přitažlivá. Potkávali jsme se stále méně často a nakonec mi přestal volat.

Jednou jsem sebrala odvahu a zavolala mu sama.

„Pojedeme si někdy zastřílet?“ navrhla jsem. „Nebo se porvat?“

Odpověděl mi, že potkal jinou holku. Potom jsem ho s tou jinou viděla ve městě. Byla štíhlá, měla sportovní postavu a dlouhé tmavé vlasy stažené do culíku, který jí splýval na záda. Přemýšlela jsem nad tím, jak jim to klope v posteli, jestli Johnny sedává v nohách lůžka, upíjí kávu a dívá se na ni, a co si o tom ona asi tak myslí.

Rvát jsem se nepřestala ani s postupem času. Jiní lidé hrají bridž, zpívají ve sboru nebo chodí několikrát týdně tančit. Na stará kolena se pak z těch vzpomínek těší, mají něco, na čem si svým způsobem vybudují stáří, nebo alespoň zmírní jeho dopad. Já naproti tomu utíkala do sklepa a setkávala jsem se s lidmi tam. Rvala jsem se ráda, postupem času jsem se v tom dokonce zlepšovala. V klubu nikdo nezískal uznání jen proto, že byl mladý a krásný, nikdo nedostal nic zadarmo, o všechno se musel poprat. Když jsem si později udělala přátele i v jiných kruzích, ti mi říkali, že nechápou, jak někdo může něčemu takovému dobrovolně

věnovat čas, který může místo toho strávit s dobrou knihou nebo v příjemné společnosti a se sklenicí vína.

„Rvačky jsou jedna z nejlepších věcí na světě,“ odpovídala jsem.

Bylo mi jasné, jak jim to zní, ale stejně si pořád myslím, že je to pravda. Za celý svůj život jsem se k nikomu nepřiblížila tolik jako k lidem ve sklepení. Částečně za to může fakt, že se tam musím soustředit, číst ostatním v očích. Sex funguje jinak. Existují lidi, kteří celý život promasturbují se zavřenýma očima, stráví ho s rukou mezi svýma či cizíma nohama, ale v jejich mozku se nic ani nehne. Když však stojím proti soupeři, v určitém okamžiku vidím přímo do něj a chápu, co přesně je zač. Navíc, a to jsem řekla i svým přátelům, člověk není starý, dokud dokáže kopnout do hlavy někoho, kdo je vyšší než on sám.

Občas jsem si vzpomněla na Johnnyho a vždycky jsem si vzápětí pomyslela, že je pošuk. Později jsem pochopila, že není důležité, aby člověk nebyl pošuk. Důležité je, aby nebyl sám.